

PJD Dekalogas

1 Popiežius išmoko vieno labai svarbaus dalyko – kad nėra nieko gražesnio už jaunimo **troškimus**, ryžtą juos įgyvendinti, jaunų žmonių gyvenimo energiją. „Žinodamas jaunimo **užsidegimą**, drįstu sakyti, kad ir gailestingumas turi jauno žmogaus veidą“.

2 Popiežiui skauda širdį, kai mato jaunus žmones, kurie atrodo taip, tarsi būtų ne laiku **pasenę**. Jam kelia susirūpinimą tie jauni žmonės, kurie **bijo rizikos**, kurie net nepabandę, pasiduoda. Jų veide liūdesys, tarsi gyvenimas jiems būtų visiškai bevertis. Tai **nuobodžiaujantis** ir dėl to nuobodus jaunimas.

3 Popiežius ne mažiau susirūpinimo keliančią situaciją, kurios neišvengia daug jaunų žmonių – **laikino apsvaigimo paieškas**. Kiek daug žmonių meta viską ir vaikosi to laikino svaigulio, kuris nieko gero neduoda ir už kurį galiausiai tenka brangiai sumokėti. „Dėl to, brangūs bičiuliai, susirinkome čia, kad vieni kitiems padėtume, nes nenorime, kad iš mūsų būtų pavogta tai, ką turime brangiausia; nenorime leisti, kad iš mūsų būtų **pavogta energija**, džiaugsmas, **kad mūsų svajones pakeistų apgaulingos iliuzijos**“.

4 Jėzus, jo gailestinga meilė, yra geriausias atsakymas į mūsų abejones. Gailestingumas yra ta dirva, iš kurios išdygsta ir išsiskleidusi sužydi tikroji laimė, Popiežius ragino jaunimą tarti Jėzui: „Štai mes, Viešpatie! Siųski mus dalytis savo Gailestinga meile. Norime tave priimti šiose Pasaulio jaunimo dienose, žinodami, kad **gyvenimo pilnatvė įmanoma tik su gailestingumu**, kad tai geriausia dalis, kurios niekas iš mūsų neatims“.

5 Kur yra Dievas, jei pasaulyje tiek daug blogio, jei žmonės kenčia alkį ir troškulį, jei nuturi namų, jei jie priversti bėgti iš savo gimtų kraštų? Kodėl vaikai išnaudojami, žeminami, verčiami kentėti? Tai klausimai, į kuriuos pats žmogus nesugeba ataktyti. Galime tik kelti akis į Jėzų ir prašyti, kad jis duotų atsakymą. Ir Jėzaus atsakymas: „Dievas yra juose. Dievas juose kenčia. Dievas su kiekvienu iš jų susitapatina“. „Pats Jėzus susitapatino su šiais kenčiančiais mūsų broliais ir seserimis, sutikdamas eiti skausmingu Kryžiaus keliu. **Apkabindamas kryžiaus medį**, Jėzus apkabina visų laikų žmonių nuogumą ir alkį, troškulį ir vienatvę, skausmą ir mirtį. Kryžiaus kelias yra vienintelis kelias, nugalintis nuodėmę, blogį ir mirtį, nes iš jo spindinti prisikėlimo šviesa.

6 Prisikėlęs Jėzus pasirodė savo mokiniams. Jėzus įeina pro užrakintas duris. Nuo pat pradžių Jėzus nori, kad Bažnyčia **išeitų iš savęs**, kad **eitų į pasaulį**. Pasak popiežius, neįmanoma nepastebėti kontrasto – išsigandę mokiniai užsidaro duris, bet Jėzus nori, kad jie nebijotų, kad atidarytų duris ir eitų į pasaulį. Jaunumui dažnai mėgsta būti truputį užsidarę savyje, savo artimiausioje aplinkoje, vieni iš baimės, kiti dėl patogumo. Tačiau Jėzaus žodžiai nepalieka jokių abejonių – turime išeiti iš savęs. Jis mus siunčia į kelionę be atgalinio bilieta.

7 Jėzaus artimiausių draugų, kuriais būti ir mes esame pašaukti, **gyvenimas turi būti tarnavimas**, konkretus meilės liudijimas. Jame neturi būti uždarų vietų, tik mums vieniems priklausančios privačios nuosavybės, mūsų patogumo. Kas pasirinko Kristaus sekimą, tas nesirenka kur eis ir ką darys, bet eina ten, kur yra siunčiamas. Jis vengia tokių situacijų, kuriose jaustųsi **patenkintas savimi**, būtų dėmesio centre; jis nestato savęs ant pjedestalo, nesivaiko patogumų, kurie susilpnintų evangelizavimą, negaišina laiko planuodamas saugią ateitį ir siekdamas gero atlygimo, nesileidžia uždaromas tarp ankštų egoizmo sienų, be vilties ir be džiaugsmo. Jis džiaugiasi Viešpačiu. Nesitenkina vidutiniškumu, bet dega troškimu liudyti ir pasiekti kitus. Jis **nebijo rizikos**, nesitenkina vien išbandytais keliais, bet eina pirmyn, klausydamas Šventosios Dvasios balso.

8 „Jėzus padarė dar daugel kitų ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje“. Knyga – tai Evangelija, skelbianti Dievo gailestingumo žinią. Joje jau viskas yra pasakyta, nieko kito nereikia pridurti. Mes ją turime nuolatos skaityti ir turime savo gyvenimu, **darydami gailestingumo darbus, užrašyti jos** pabaigoje paliktus tuščius lapus. Paklauskime savęs: rašome ar paliekame baltus tuos lapus?

9 **Baimė** ir netikrumas lydi visą žmonijos istoriją, kad panašią patirtį teko išgyventi taip pat ir pirmiesiems Jėzaus mokiniams. Abejonės ir sunkumai neišvengiami, tačiau reikia žinoti, kad pasidavimas baimei visada baigiasi užsidarymu, atsiribojimu nuo kitų žmonių, dėl to niekada negalima pasyviai susitaikyti su sunkumais, negalima pasiduoti.

10 Popiežius daugiausia dėmesio skyrė pačiai pavojingiausiai ir dažnai ne iš karto atpažįstamai dvasinio paralyžiaus rūšiai – **laimės supainiojimui su patogumu**. Manoma, kad patogi sofa yra žmogaus laimės viršūnė, kad patogiai įsitaisęs ant sofos žmogus yra ramus ir laimingas. „Tiesa yra kita – brangus jaunime, mes atėjome į pasaulį ne tam, kad vegetuotume, ne tam kad patogiai praleistume gyvenimą, ne tam, kad snaustume patogiai įsirangę ant sofos, bet tam, kad **paliktume pėdsaką**. Labai liūdna kai žmogaus gyvenimas praeina nepalikdamas jokio pėdsako. Kai renkamės patogų gyvenimą, kai **laimę supainiojame su vartojimu**, tuomet mums tenka sumokėti labai didelę kainą – prarandame laisvę“.

11 „Aš jūs klausiu: ar norite būti apsnūdę, sukaustyti, apsiblausę? „Ne!“ „Ar norite, kad kiti už jus spręstų kas būsite?“ „Ne!“ „Brangūs bičiuliai, - Jėzus – tai rizikos Viešpats. Norint juo sekti, reikalinga nemenka dozė drąsos, reikia ryžtingai atsisakyti sofos ir **rinktis žygio batus**, leistis į kelionę naujais, lig tol nė neįsivaizduotais keliais, kurie **atvers naujus horizontus, užkrės džiaugsmu**; tuo džiaugsmu, kurį sužadina Dievo meilė, džiaugsmu, kurį širdyje palieka kiekvienas gailestingumo įkvėptas gestas“ „Dabartiniais laikais, nereikia sofą pamėgusio jaunimo, bet reikia jaunimo su žygio batais. Šiandien Jėzus tave kviečia gyventi taip, kad paliktum pėdsaką, kuris paženklintų istoriją, tavo ir kitų žmonių istoriją. Jėzus telaimina jūsų svajones“.

12 Kad susitiktų su Jėzumi, Zachiejui reikėjo įveikti 3 kliūčių. Pirmoji kliūtis – **žemas ūgis**. Jis nematė Jėzaus, nes buvo žemo ūgio. Ir mums šiandien gresia pavojus pasilikti toli nuo Jėzaus, nes manome, kad esame per maži. Bet juk tikėjimas mums sako, kad „mes vadinamės **Dievo vaikai** – ir esame“. Mes esame sukurti pagal Dievo paveikslą. Dievas mus pašaukė į savo amžinąjį džiaugsmą, mes esame jo mylimi vaikai – toks yra mūsų „ūgis“. „Kai gyvenime mums pasitaiko smukti žemyn, o ne kilti aukštyn, teguodžia mus žinojimas, kad Dievas yra ištikimas ir niekada mūsų neapleidžia. Jis **visada mus lydi ir visada mūsų laukia**, net ir tuomet kai užsitarome liūdesyje, kai galvojame tik apie patirtas skriaudas ir nuoskaudas“. Popiežius ragino jaunimą kas rytą kalbėti tokią malda: „Viešpatie, dėkoju Tau už tai, kad mane myli. Padėk man mylėti savo gyvenimą. Ne mano trūkumus, kuriuos reikia ištaisyti, bet gyvenimą, kuris yra brangi dovana“.

13 Zachiejui teko įveikti ir kitą kliūtį – **gėdą**. Galime įsivaizduoti kas dėjos Zachiejaus širdyje kai jis dar nebuvo galutinai pasisprendęs kopti į sikomorą. Jis labai norėjo pamatyti Jėzų, bet nenorėjo, kad žmonės iš jo juoktųsi. Tačiau galiausiai jis įveikė gėdą, nugalėjo troškimas pamatyti Jėzų. Popiežius ragino jaunimą **nesigėdyti eiti pas Jėzų** su visomis savo silpnybėmis, nuovargiu, nuodėmėmis, taip pat nebijoti jam drąsiais sakyti „taip“, kai jis kviečia sekti jo pėdomis.

14 Trečias kliūtis, kurią įveikė Zachiejus, buvo **murmanti** minia. Pirmiausia per minią Zachiejus nematė Jėzaus; paskui minia ėmė murmėti ir prieš Jėzų, kai jis pasakė užėsisęs į nusidėjėlio Zachiejaus namus. „Galbūt kas nors iš jūsų juoksis, kad tikite švelnia ir nuolankia gailestingumo jėga, bet jūs nebijokite. Galbūt kas nors manys, kad jūs este **svajotojai**, nes tikite nauja žmonija, kurioje nebus neapykantos tarp tautų, o valstybių sienos nebus neįveikiami barjerai; tikite nauja žmonija, kuri puoselėja savo tradicijas **be egoizmo ir priešiško**. Nepraraskite drąsos: su šypsena ir ištiestomis rankomis skelbkite viltį ir būkite palaiminimas visai žmonijos šeimai“.

Parengė kun. Petras ir Šarunė

